

Sygn. akt VIII U 1646/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. w Gdańsku

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 30 września 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej M. L. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczona ma przyznaną emeryturę na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z powyższym brak jest podstaw prawnych do ponownego przyznania świadczenia z uwzględnieniem przepisów art. 53 ust. 3 – 5, tj. zastosowania aktualnej kwoty bazowej przy obliczaniu części socjalnej świadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił również ubezpieczonej obliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej, ponieważ prawo do przeliczenia nie przysługuje osobie, której przyznano jakąkolwiek emeryturę obliczoną na dotychczasowych zasadach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona M. L. wnosząc o jej zmianę i dokonanie wyliczenia wysokości jej emerytury zgodnie z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej i zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

W uzasadnieniu wskazała, że po nabyciu uprawnień do emerytury podlegała ubezpieczeniu przez okres 55 miesięcy w związku z czym uważa, że powinna zostać zastosowana aktualna kwota bazowa. Wskazała, iż jej zdaniem z przepisu art.

55 ustawy emerytalnej nie wynika, aby prawo do przeliczenia emerytury nie przysługiwało osobie, której przyznano jakąkolwiek emeryturę obliczoną na dotychczasowych zasadach.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. L., urodzona (...), posiada przyznane prawo do emerytury począwszy od dnia 1 lutego 2003 roku na podstawie artykułu 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /okoliczności bezsporne/.

W dniu 22 lipca 2013 roku skarżąca złożyła wniosek o naliczenie emerytury wg zasad jak dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku wskazując, iż kontynuowała zatrudnienie po dniu 1 stycznia 2008 roku /okoliczności bezsporne/.

Decyzją z dnia 30 września 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej M. L. prawa do emerytury /okoliczności bezsporne/.

Powyższy stan faktyczny był między stronami niesporny a nadto wynikał z dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej M. L. jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki osiągnęli wiek emerytalny, tj. 60 lat w przypadku kobiet, oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS emerytura wynosi:

- 1) 1. 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) 2. po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) 3. po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy (ust. 2).

Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury (ust. 3).

Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (ust. 4).

Przepis art. 55 ww. ustawy stanowi zaś, że ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Ubezpieczona w przedmiotowym postępowaniu wносиła o zmianę zaskarżonej decyzji i dokonanie wyliczenia wysokości jej emerytury zgodnie z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej i zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Wskazała również, że po nabyciu uprawnień do emerytury podlegała ubezpieczeniu przez okres 55 miesięcy w związku z czym uważa, że powinna zostać zastosowana aktualna kwota bazowa.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż żądania ubezpieczonej nie zasługują na uwzględnienie.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego ubezpieczona ma przyznane prawo do emerytury od dnia 1 lutego 2003 roku na podstawie przepisu art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Tym samym nie sposób uznać, aby mogła ona ponownie uzyskać prawo do emerytury na tej samej podstawie. Podobnie stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 lipca 2013 roku wydanej w sprawie o sygnaturze akt II UZP 4/13, gdzie wyraził pogląd, iż na emeryturę można przechodzić kilka razy jednakże prawo do emerytury musi być oparte na odmiennych przesłankach, a który to pogląd Sąd w całości podziela.

Innymi słowy Sąd Najwyższy dopuścił możliwość kilkukrotnego realizowania się ryzyka emerytalnego pod warunkiem, że prawo do emerytury będzie przyznane w oparciu o różne podstawy prawne przysługujących ubezpieczonemu świadczeń emerytalnych. Tym samym, jak zauważył Sąd Najwyższy, ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 roku, który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 roku może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę, jednakże chodzi o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Ubezpieczona zaś od dnia 1 lutego 2003 roku ma przyznaną emeryturę przyznaną jej w oparciu o przepis art. 27 ustawy emerytalnej. W przedmiotowym postępowaniu wnosi zaś o ponowne przyznanie jej emerytury na tej samej podstawie prawnej i faktycznej.

Wskazać zatem należy, mając na uwadze powyższe rozważania, iż żądanie ubezpieczonej nie znajduje oparcia nie tylko w judykaturze, ale również w treści przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a tym samym jest niezasadne.

Podobnie, w świetle przywołanej powyżej uchwały Sądu Najwyższego, ocenić należy żądanie ubezpieczonej przeliczenia wysokości należnego ubezpieczonej świadczenia emerytalnego w oparciu o przepis art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazać bowiem należy, iż aby Zakład Ubezpieczeń Społecznych mógł taki wniosek uwzględnić to ubezpieczona musiałaby ubiegać się o emeryturę na podstawie innego przepisu, niż artykuł 27, na podstawie którego ma już przyznane świadczenie emerytalne. Przypomnieć należy, iż ubezpieczona wniosek o przyznanie jej emerytury złożyła już w 2003 roku a więc znacznie szybciej niż wskazany w przepisie art. 55 ustawy emerytalnej dzień 31 grudnia 2008 roku. Tym samym również i to żądanie jako niezaskujące na uwzględnienie należało oddalić.

W konkluzji, uznając odwołanie M. L. za niezasadne, Sąd na podstawie cytowanych powyższej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA w SO H. Witkowska – Zalewska